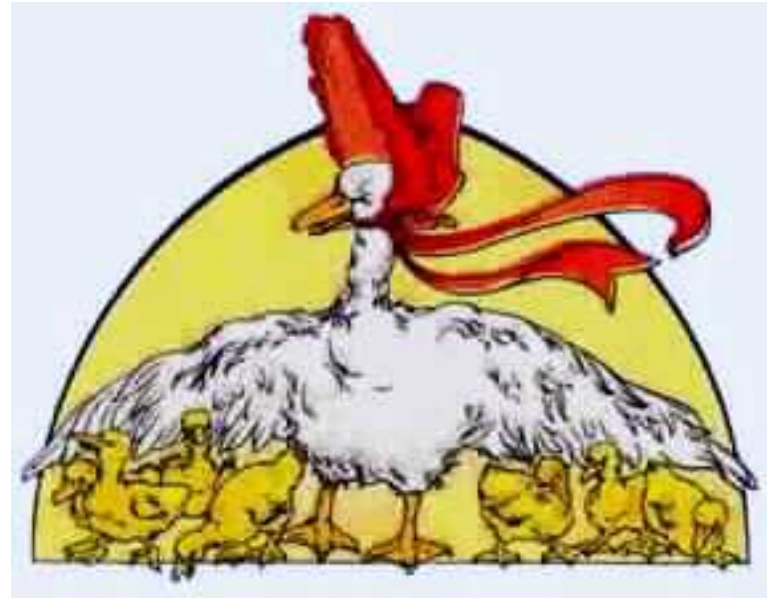


# אמא אווזה החכמה



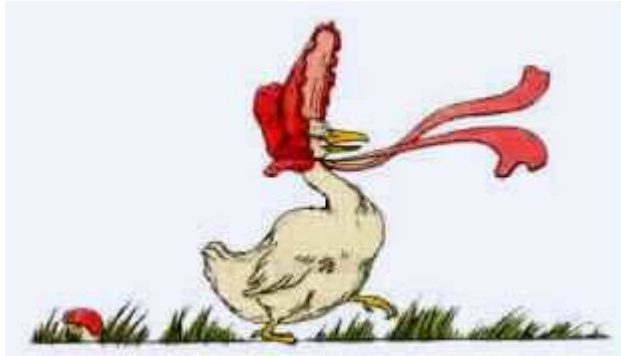


# אמא אווזה החכמה

כתבה שרלוטה הרר

ציורים פרנצס נים

תרגם יוחנן דביר



אמא אווזה ניסתה לחשוב. היא עזבה  
את החצר כי הרעש שם היה בלתי נסבל  
והיא לא יכלה להתמצא בכלל. היא  
הסתתרה בין שורות של חוטמיות גבוהות  
שבקצה הגן. לפחות כאן היה שקט.  
חשיבה הייתה תמיד מלאכה קשה עבור  
אמא אווזה. וחוץ מזה משפחתה העסיקה  
אותה תמיד כל כך, שממילא לא היה לה זמן  
לחשוב. תמיד היה צריך לעשות דבר מה  
בשביל הקטנים שלה.

אכן, הם היו האווזונים יוצאים מן הכלל.

אמא אווזה הייתה מלאת גאווה כשחשבה עליהם, ובקפדנות החליקה את הנוצות שלה. היא הייתה בוודאי מאושרת לגמרי לולא דבר אחד. היא פשוט פחדה שתוך זמן קצר יקרה דבר מה איום לאווזונים שלה. ושוב התחילה לחשוב.

בחצר המשק התרחש דבר מה רע. מה

יכול היה זה להיות כל לילה, כשכולם ישנו

שינה עמוקה? ולמה זה כל לילה נעלם

אפרוח אחד, וכל בוקר היה אחד פחות

מאשר בערב הקודם? מה שזה לא יהיה, זה

התרחש בשקט מוחלט. רק שתמיד בבוקר

היה ייצור אחד פחות, ובדרך כלל היה זה

אפרוח קטן. והגרוע מכל הוא, שאף אחד לא

ידע על כך שום דבר. נכון, התרנגול האדום

אמר שזה בוודאי הנץ. אבל התרנגול האדום

חשב תמיד שהוא יודע

את הכל, ולכן אף אחד לא האמין לשום

דבר שאמר.

כי לאמא אווזה היה תריסר שלם של

אווזונים קטנים, והיא הייתה מאוד גאה

בהם. הם היו רכים ועגולים כמו כדורים

צהובים קטנים. והם היו גם יותר יפים מכל

האפרוחים האחרים שבחצר, והיו חכמים כל

כך, וידעו הכל שאווזון קטן צריך לדעת

הרבה יותר מאשר האפרוחים של התרנגולת

האדומה, למרות שזו כל כך התגאתה בהם!

האווזונים ידעו בעצמם לחפש את ארוחת

הבוקר כמעט כמו האמא שלהם, בזמן

שהתרנגולת הייתה צריכה לגרד מהארץ את

כל הארוחה בשביל האפרוחים שלה. ואשר

למים, נו טוב, האפרוחים בוודאי לא יכלו

להשתוות. הם פשוט לא אהבו להיות במים,

בזמן שהאווזונים אהבו את רחצת הבוקר

שלהם בנחל יותר מכל דבר אחר.



חוץ מזה, אילו זה היה כך, הרי  
שהתרנגול הגדול הלבן היה יודע, כי  
התרנגול הגדול הלבן ידע הכל. הוא היה  
המלך של החצר והוא דאג לכולם. הייתה לו  
כרבולת אדומה, ונוצות נהדרות ירוקות  
בזנבו. אמא אווזה חשבה שהוא היפה  
בעולם כולו.  
אבל גם לו קרה דבר מה. הוא כבר לא  
קרא בבוקר כל כך חזק כמו תמיד,  
והכרבולת שלו הייתה נפולה ורופפת קצת.  
היא שקעה לצד אחד של ראשו, והוא היה  
נראה מאוד עצוב, וגם הוא, כנראה ניסה  
לחשוב. ואם הוא לא ידע מה באמת קורה  
מדי לילה, אז כבר אף אחד לא ידע.  
כל זה היה אחרת, כשפידו הזקן גר  
בביתן הקטן שליד שער החצר.



שום דבר לא יכול היה להדאיג אותם אז.  
אבל פידו כבר איננו, וגם על כך לא ידע איש.  
בוקר אחד פידו רץ מאחורי קיר הסככה ולא  
ראו אותו יותר מאז. כולם אהבו את פידו,  
והוא חסר להם מאוד, אך הוא לא חזר,  
ועכשיו הבית שלו היה ריק במשך כל הלילה.  
היה מי שחשב שפידו שומר עכשיו על  
הכבשים שרועים באחו הגדול שמעבר  
לגבעה. אבל זה רק התרנגול האדום אמר  
כך. אף אחד לא ידע ממש. העניינים היו  
שקטים יותר לפני שפידו עזב, כי הוא נשאר  
ער כל הלילה ושמר עליהם ודאג שלא  
יתרחש להם כל רע.  
ופתאום בא רעיון לאמא אווזה, ואפילו  
רעיון גדול. היא תישאר ערה כל הלילה  
ותשמור ותראה בעיניה מי הוא זה שחוטף  
את האפרוחים הקטנים.



וברגע שהיא הגיעה להחלטה הזו היא הפסיקה לחשוב, כי הייתה זו מלאכה קשה ביותר, והשמש שחממה את ראשה לא עזרה בהרבה. וחוך מזה האווזונים היו כבר מספיק זמן במים. הם אף פעם לא ידעו מתי הגיע זמן לצאת!  
היא רצה לנחל כדי לקחת אותם והלכה יחד איתם לטייל באחו, בין הפרגים האדומים והתלתן. ואמא אווזה לא חשבה יותר באותו היום.  
אבל כשבא הלילה היא לא שכחה את תוכניתה. מיד אחרי שהשמש שקעה אחרי הגבעות כל התרנגולת התיישבו על קורת הלול, בשורה אחת עם התרנגול הלבן בראש ובין רגע נרדמו כולם. גם התרנגולת האדומה הקטנה אספה את אפרוחיה תחת הכנפיים, כדי שיהיה להם נעים וחם, וגם הם הלכו לישון.



גם אמא אווזה השכיבה את אווזזוניה תחת הכנפיים, אבל היא לא נרדמה. היא פתחה את עיניה רחב, רחב, והביטה מולה. היה לה קשה מאוד לשבת כך בחושך ולהישאר ערה. קודם נעצמה עין אחת, אחר כך השניה, אבל אמא אווזה פתחה אותם שוב לרחבה והביטה על התרנגול הלבן. ואז היא ראתה שגם הוא שומר ולא עוצם עין, וזה הקל עליה מאוד.

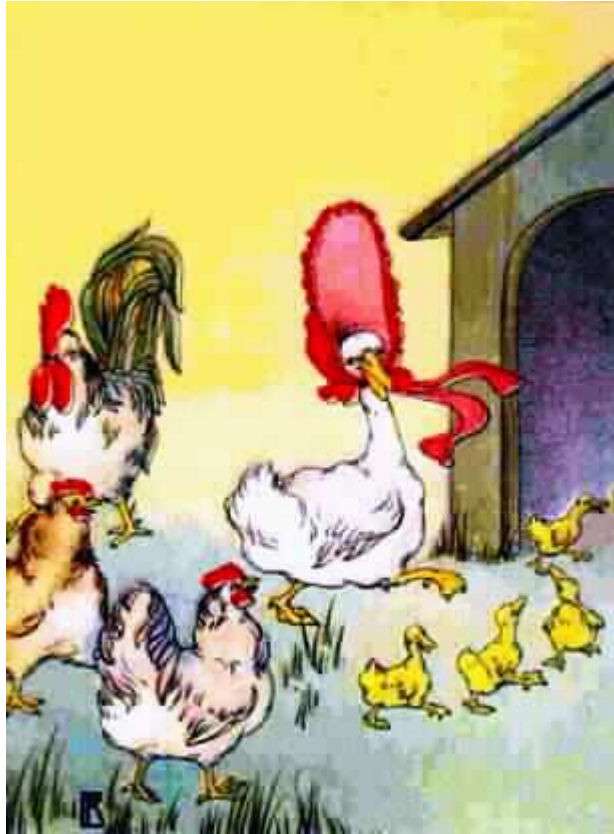
ואז זה קרה. אחרי זמן רב, כאשר הירח עלה גבוה מעל העצים והכל היה שקט מאוד, שועל ארוך ורזה התגנב מתחת לגדר וזחל בשקט, בשקט לאורך החצר. אמא אווזה נבהלה כל כך שכמעט ואמרה "קווק, קווק!", אבל היא רק פתחה את עיניה והביטה על התרנגול הלבן, וזה עזר מאוד.



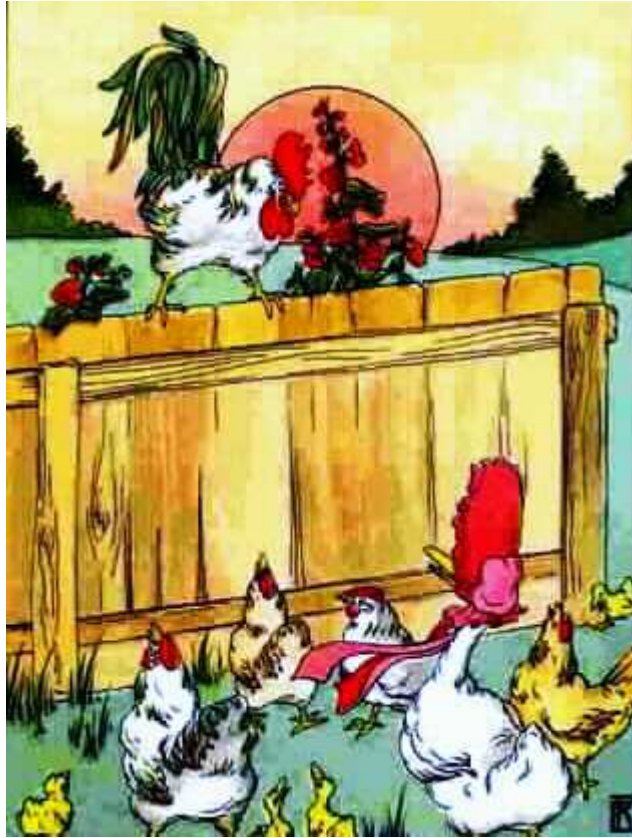


השועל זחל בזהירות לאורך החצר לכוון  
העופות היושבים על הקורה, אך לא ישר  
אליהם. הוא השתדל לשמור על מרחק  
מביתו של פידו, כמה שרק יכול היה.  
למרות שאמא אווזה פחדה מאוד, היא  
שאלה את עצמה למה הוא הולך כך. היא  
ידע תמיד שהשועל פחד מפידו, אבל איך זה  
שלא ידע שפידו איננו? אך השועל נעלם  
מעיניה ולמחרת בבוקר שוב חסר אפרוח  
אחד!

ואז בא רעיון חדש לאמא אווזה. אם  
השועל פוחד מביתו של פידו הזקן ואינו  
מתקרב אליו, הרי אם האווזונים שלה יהיו  
שם בפנים הוא לא ימצא אותם. נראה לה  
שזה היה הדבר היחידי הנבון שניתן לעשות.  
היא גם תגיד לכל העופות שבחצר להיכנס  
לשם, ובבית של פידו הם יהיו בטוחים כולם!  
אך כשלמחרת היא סיפרה לכל הידידים  
שלה את התוכנית, מרביתם צחקו ממנה  
והפנו לה את גבם. אף אחד לא רצה לשמוע!

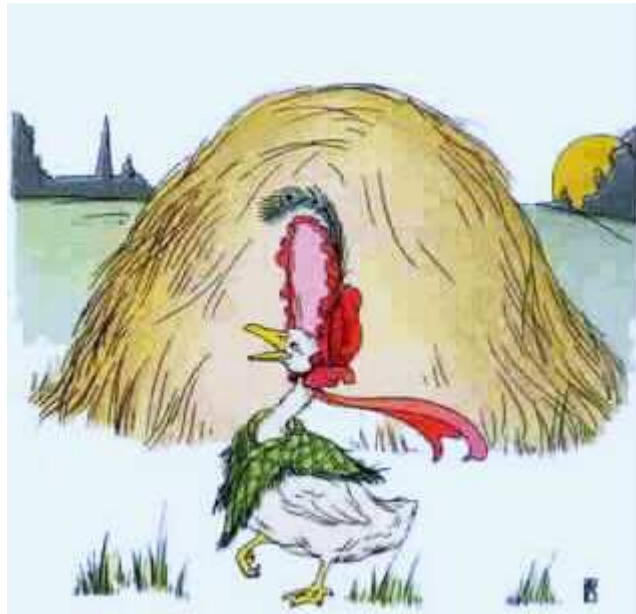


אבל את אמא אווזה לא ניתן היה להזיז מתוכניתה. אם האחרים רצו לשבת במנוחה, ולאפשר לשועל לחטוף אפרוח אחד כל לילה, זו בעייתם. אבל אין לכך כל קשר לשמירה על האווזונים שלה. זו בעיה אחרת. לכן כל ערב, כאשר השמש שקעה אחרי הגבעות והתרנגולות התיישבו על קורת הלול עם התרנגול בראשם, אמא אווזה הובילה את האווזונים שלה ישר לביתו של פידו. כולם צחקו ממנה, אבל היא הלכה בעקשנות, כאילו לא שומעת אותם. ורק התרנגול הגדול הלבן לא צחק. וכך כל לילה אמא אווזה הובילה את אווזניה לביתו של פידו, וכל בוקר יצאה איתם החוצה, כולם בריאים ושלמים. אבל כל בוקר אפרוח אחד היה חסר שוב! ואז, ערב אחד, כשהשמש כבר שקעה, התרנגול הלבן קפץ לראש הגדר וקרא בקול.



וכל התרנגולות הקשיבו כאשר הוא אמר  
להן שכולן, אבל כולן, עם כל האפרוחים,  
צריכים ללכת לביתו של פידו, וללון שם יחד  
עם אמא אווזה, כי זו הדרך היחידה לשמור  
על האפרוחים לפני השועל.  
וכשהתרנגול הגדול הלבן אומר דבר מה,  
זה נעשה תמיד, וללא ויכוח. לכן באותו  
הלילה כל התרנגולות נכנסו לביתו של פידו.  
הבית לא היה גדול, והיה צפוף, ואחדים  
התנהגו לא יפה ודחפו זה את זה. אבל  
התרנגול הגדול הלבן שמר על סדר ובסוף  
כולם נכנסו והלכו שם לישון.  
ולמחרת, כשהאיכר בא לפזר להם  
גרעינים, הוא ראה את הלול ריק ולא יכול  
היה להבין מה קרה!

היא הייתה מאוד מופתעת ולא יכלה  
להבין מי זה שסיפר לו!  
אולי זה היה התרנגול הגדול הלבן.



אך לאט לאט מצא אותם, ותחילה צחק  
מאוד, אבל כשהתברר לו שאף אפרוח לא  
חסר נראה היה שגם הוא התחיל לחשוב.  
ובאותו הערב, כשהשמש שקעה אחרי  
הגבעות, האיכר בא לחצר ומי, אתם  
חושבים, בא איתו? פידו הזקן, מנפנף  
בזנבו ונראה כאילו הוא מרוצה מאוד לחזור  
לביתו.

התרנגול הגדול הלבן וכל התרנגולות היו  
מרוצים כמו פידו, כי ידעו שעכשיו השועל לא  
יוכל לחטוף אפרוחים. וגם אמא אווזה שמחה  
מאוד, כי ידעה שעכשיו היא לא צריכה יותר  
לחשוב ולא צריכה לדאוג לאווזונים שלה.  
אבל היא לא תארה לעצמה שעוד משהו  
יכול לקרות. לכן היא השתוממה מאוד  
כשפידו בא אליה ונפנף בזנבו במיוחד  
בשבילה, ואמר לה שהוא מאוד מרוצה  
שהייתה כל כך חכמה והשתמשה בביתו  
כאשר הוא לא היה, וכמה שהיא פיקחית  
ונבונה!